

Hoofdstuk 59

Lieve kleinkinderen,

*Hebben jullie vroeger op school of ergens anders ook vaak dat zinnetje gehoord van ‘**Het is niet eerlijk**’?*

*Nu, ik wel. Ja, het is vaak niet eerlijk, dat iemand meer krijgt dan de ander. Dat vind ik ook. ‘**Eerlijk delen,**’ zeggen omie en ik altijd.*

En het is al helemaal niet eerlijk, wanneer die andere persoon lui is en dan toch hetzelfde of zelfs meer krijgt dan jij, die wel heel hard gewerkt hebt. Nee, dat is niet eerlijk!’

Kennen jullie ook die bekende uitspraak van Calimero?

‘Zij zijn groot en ik is klein en da's niet eerlijk, o nee!’

Hoofdstuk 59 - De laatsten eerst.... - Mattheüs 20 : 1 - 16

De Here Jezus had zijn discipelen al vaker gewaarschuwd dat zij later in zijn Koninkrijk in Gods nieuwe wereld geen streepje voor hadden op andere mensen. Zij kregen geen voorrang op mensen die later dan zij in de Here Jezus gingen geloven en zich aan hem toevertrouwden.

Ook de tollenaar en de Farizeeër en een heiden, ja zelfs een rover of een moordenaar mocht later in zijn Koninkrijk komen als ze in Jezus geloofden en spijt hadden van alle verkeerde dingen die ze in hun leven gedaan hadden. Nooit, nee nooit mochten zijn discipelen op dit soort mensen neerkijken alsof zij zelf beter waren. In de hemel is blijdschap over elk mens die zich aan Jezus overgeeft en zich aan Hem toevertrouwt.

Zo moet er in de kerk van Jezus ook blijdschap zijn over iedereen die in de naam van Jezus een nieuw leven wil beginnen. En wie dat *niet* doet, die meent dat hij beter is dan de andere leden van de kerkgemeenschap, die persoon mag zich zelf wel eens afvragen of **hij** wel deel heeft aan het Koninkrijk van God.

Want in Gods Koninkrijk is het anders dan hier op deze wereld: de laatsten worden vaak de eersten en de eersten de laatsten.

Met de volgende gelijkenis van ‘de arbeiders in de wijngaard’ wilde de Here Jezus zijn discipelen dit nog een keer heel duidelijk maken.

Ergens in een dorp in Israël woonde een heel rijk man, die veel landerijen bezat. Natuurlijk had hij veel slaven en knechten, maar als de oogst binnengehaald moest worden en ook alle druiven geplukt, kwam hij mankracht te kort. Hij moest dan ook nog losse arbeiders in dienst nemen.

Om die reden ging hij 's morgens in alle vroegte naar de markt waar werkloze arbeiders bij elkaar stonden die graag een dagloon wilden verdienen. Deze rijke boer zocht een aantal flinke mannen uit en ze spraken met elkaar af dat deze arbeiders voor één dag druiven plukken één dénary zouden verdienen. Dat was voor één dag werken een heel goed loon. Deze druivenplukkers waren dan ook erg blij dat ze deze dag voor deze rijke boer mochten werken. Ze gingen direct met de boer mee naar zijn wijngaard en begonnen in alle vroegte met druiven plukken. Ze werkten hard, want ze zouden deze dag een goed loon verdienen.

Maar de boer zag dat er te weinig werkvolk was om die dag alle druiven te kunnen plukken. Daarom ging hij om negen uur terug naar de markt en huurde weer een aantal arbeiders in voor de rest van de dag. 'Kom maar mee naar mijn wijngaard en ik zal aan het eind van de dag het 'goed' met jullie maken.'

En om twaalf uur en om drie uur 's middags ging de boer nog een keer naar de markt om arbeiders in te huren

om druiven te plukken. Over het loon dat ze die dag nog zouden verdienen, werd niet eens meer gepraat. Het was al een wonder dat ze zo laat op deze dag nog iets konden verdienen.

Het was al vijf uur in de middag toen deze rijke boer nog een keer naar de markt ging. Nee, niet om nog eens arbeiders in te huren. Voor dat ene laatste uurtje werken had dat geen zin meer.

Maar toen hij daar op die markt nog steeds mannen zag staan die deze dag graag hadden willen werken, maar niet gevraagd waren, kreeg hij medelijden met hen. Heel de lange dag hadden ze hier staan wachten en steeds werden jongere en sterkere mannen ingehuurd. En niemand wist hoe nodig ook zij thuis geld nodig hadden....

De rijke boer liep naar hen toe en vroeg vriendelijk: ‘Waarom staan jullie hier de hele dag zonder werk?’

‘Omdat niemand ons gevraagd heeft. Niemand had ons nodig.’

En weer sprak deze rijke boer zoals hij deze dag al zo vaak gedaan had: ‘Ga naar mijn wijngaard. Ga daar druiven plukken en wat het loon betreft, jullie zullen krijgen waar jullie recht op hebben.’

De mannen keken met grote ogen hem heel verbaasd aan. De dag was bijna voorbij, de schaduwen werden al langer en was er nu nog werk voor hen? Zouden ze vandaag toch nog een beetje geld verdienen om straks eten te kunnen kopen? Met grote stappen liepen ze naar de wijngaard.

En zo werd het avond. Tijd om te stoppen met werken en om loon te ontvangen. Natuurlijk liep die rijke man niet zelf met die zware buidel vol met geld. Daar had hij zijn rentmeester voor. Maar hij was er wel zelf wel bij, toen zijn rentmeester begon met uitbetalen. Eerst moest hij in opdracht van zijn baas die arbeiders hun loon geven, die het laatst waren begonnen met druivenplukken. Veel zouden ze niet krijgen voor slechts één uurtje werken. Wie weet, misschien kregen ze wel iets meer....

Maar wat kregen ze van de rentmeester? Een heel *dénary*: *het loon voor en hele dag werken!* Dit moest een vergissing zijn.... Maar de rijke boer knikte hen vriendelijk toe en zei dat het goed was. Ze mochten naar huis gaan. Deze arbeiders stamelden een woord van dank en gingen naar huis. Vanavond zou het thuis feest zijn. Hun kinderen hoefden niet met een lege maag naar bed....

Ook de mannen die om drie uur waren begonnen met druivenplukken en ook zij die om twaalf en om negen uur in de wijngaard aan het werk waren gegaan, ontvingen het volle dagloon van één *dénary*. Blij gingen ze allemaal naar huis met meer geld dan ze verwacht hadden.

Nu stonden daar alleen nog de harde werkers van het eerste uur. Ook zij wachtten op hun loon. Nu ze gezien hadden wat de anderen hadden gekregen dachten zij dat zij ook meer geld zouden krijgen. Niet voor niets hadden ze de hele dag ‘*in het zweet huns aanschijns*’ druiven geplukt. Zij hadden nu toch meer geld verdiend dan die anderen die veel korter gewerkt hadden!

Daar stonden ze met hun ene *dénary* stijf in hun vuisten geklemd. Van de rentmeester keken ze naar de rijke boer en van de rijke boer weer naar de rentmeester. Kregen ze nu echt waar niet meer? Maar dat kon toch niet!

Als die rijke man nu werkelijk zo royaal was dan gaf hij hun toch twee *dénary*’s. Eén van hen, die niet op zijn mondje was gevallen en die echt alles durfde vragen liep naar de rijke boer toe en vroeg: ‘Maar meneer, dit komt toch niet goed? Die laatste arbeiders hebben slechts één uur gewerkt. En wat betreft het loon uitbetalen rekent u hen met ons gelijk. Wij hebben voor u in de gloeiende

hitte van de zon gewerkt, maar zij niet. Wanneer die laatsten van u één dénary krijgen dan hebben wij wel recht op twee dénary's.'

De rijke man keek zijn arbeider vriendelijk aan en zei: 'Beste vriend, ik heb jullie niet oneerlijk behandeld. We hadden toch het normale loon afgesproken? Ga rustig naar huis met je geld. Ik wilde de mannen die het laatst kwamen net zoveel geven als jullie. Het is mijn geld en ik mag ermee doen wat ik wil. Waarom zijn jullie jaloers als ik anderen goed doe?'

'Ja,' zei Jezus, nadat hij deze gelijkenis aan zijn discipelen verteld had.

'Zo zal het gaan in de nieuwe wereld. Mensen, die het laatst komen zullen dan vooropgaan. En mensen die nu het eerst komen, komen dan achteraan.'

